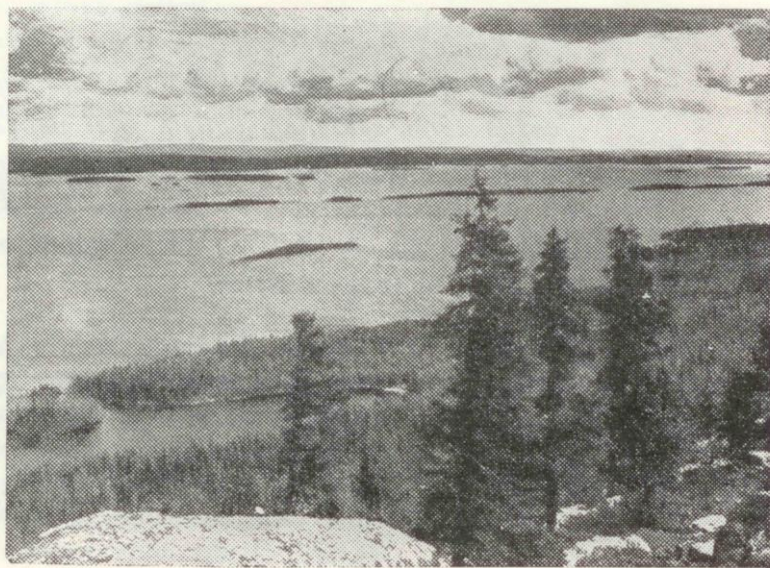

oli muu2.

Purttin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1958

N:o 2—3

Suuri ilo

Apt. 8:8.

Samarian kaupungissa oli syntynyt suuri ilo. Mikähän sen oli synnyttänyt? Vastaus on Apt. 8:5: "Filippus saarnasi heille Kristusta." Siitä se ilo syntyi.

Sama saarna jatkuu vieläkin. Se ei ole vain Jeesuksen kärsimystuskien kuvailua. Ennenkaikkea syntien anteeksi-antamisen julistusta. Sinulla, nuori ystävä, voi olla paha omatunto. Tiedät asioita, jotka ovat kietoneet sinut. Synnit ja niiden syytteet sitovat sisintäsi. Halusta olisit onnellinen. Laulaisit kuin kevään kiuru kirkkaassa sinessä. Mutta et voi. Synnin verkko estää siipiäsi ja lauluasi.

Kuule! Syntisi ovat anteeksiannetut Jeesuksen veressä. Ihan kaikki. Viimeisiä myöten. Verkon paulat ovat poikki. Jeesus särki saatanan vallan. Olet vapaa. Sydämessäsikö tuntuu toiselta? Anna tuntua. Pitkään kannettu taakka tuntuu poisheitettynäkin painavan selkää. Poissa se silti on. Niin on myös syntiesi taakka poissa, kun Jeesus sen kantoi. Ei mikään estä iloasi.

Laula siis iloasi. Ja kiitä. Kiitä anteeksiannosta. Kiitä kesästäkin kilvan lintujen kanssa. Totisesti on Herra hyvä.

Lauri Saalasti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 2-3

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1958

---

*Kiitä Herraa, minun sieluni,
Herra, minun Jumalani, sinä olet ylen suuri;
valkeus ja kirkkaus on sinun pukusi.
Sinä verhoudut valoon niinkuin viittaaan,
sinä levität taivaat niinkuin teltan;
sinä rakennat salisi vetten päälle,
teet pilvet vaunuiksesi
ja kuljet tuulen siivillä.*

— — —

*Pysyköön Herran kunnia iankaikkisesti,
saakoon Herra teoistansa iloita,
hän, joka katsahtaa maahan, ja se vapisee,
joka koskettaa vuoria, ja ne suitsuavat.
Kaiken ikäni minä ylistän Herraa,
minä veisaan Jumalani kiitosta niin kauan kuin elän.
Olkoot minun tutkisteluni hänelle otolliset;
minä iloitsen Herrassa.*

Psalmi 104

Juhannuksena

On armoa, kun saamme jälleen vietää suven ja valon juhlaa. Koko uudistunut luonto ylistää Luojaansa juhlasussaan. Onko ihminen ainoa, jonka mukanaolo tässä ylistyksessä on epävarmaa? Ennen muuta on kysyttävä, olenko itse siinä mukana.

Juhannus on omistettu Johánnes Kastajan muistolle. Hänen lyhyt elämänsä puhuttelee meitä monin tavoin. Sitä on syytä pysähtyä uudelleen kuuntelemaan. Mutta hänen vanhempiensa kokemuksista meillä on myös opittavaa, sellaista, mikä ei ole outoa nuorillekaan, kuten esim. Jumalan sanan uskomisen vaikeus.

On asioita, joita me uskomme liiankin helposti. Ne ovat yleensä toiveittemme mukaisia. Silloin saattaa ihminen uskoa mahdolliseksi, kunhan ne vain näytävät tukevan hänen toiveitaan.

Synnissä huolettomana elävä nuori tai vanhempi uskoo sokeasti kiusaajan lupauksia kysymättä edes, voivatko ne olla totta, jos kerran on olemassa pyhä Jumala, jonka eteen meidät kootaan tilille elämästämme. Hän haluaa uskoa eikä kysele. Hän haluaa säilyttää väärän rauhansa, ja hän uskoo, ettei hän voine jäädä osattomaksi Jumalan armosta. Ei hän erikoisemmin etsi tai kysele tätä armoa, mutta silti hän uskoo, kuin armo olisi olemassa turvana synnin rangaisukselta, varsinkin tämän elämän jälkeen. Ei hänestä olisikaan mitään armoa se, että hänen täytyisi olla huolissaan syntiensä tähden. Eikä hänen tunnu vaikealta uskoa Jumalan armoa sellaisena kuin hän sen kuvittelee — toistaiseksi. Tässä ei voida puhua uskon kuuliaisuudesta.

Mutta saattaa olla myös vaikeaa uskoa sitä, mitä toivotaan. Niin oli Saka-riaan kuullessaan enkeliviestin pojan syntymästä, mitä hän oli pitkän elämänsä turhaan toivonut ja rukoillut. Nyt se näytti jo luonnon vastaiselta. Samoin monissa muissa tämän elämän asioissa

on vaikeaa uskoa suuren onnen sanomaa, jos toiveet siitä ovat pettäneet. Mutta myös uskon asioissa toistuu sama. Jumalan levottomaksi tekemän ihmisen on vaikea uskoa Jumalan armoa ja anteeksiantoa, vaikka hän juuri sitä haluaa ja tuntee, että ilman sitä hänen täytyy hukkua. Näin varsinkin, kun hän on tullut näkemään — ei vain erillisiä syntejään, vaan — oman syntiturmeluksensa, joka painaa ja pitää häntä vankinaan ennustaen ansaittua tuomiota.

Tällainen ihminen ei voi olla armosta välinpitämätön, vaan hän kyselee sitä ja pyytää anteeksiantamista ja vapahdusta. Hänelle lähettää Jumala ”enkeli-viestin”: — älä pelkää, sinun rukouk-sesi on kuultu... Jumala on ottanut pois sinun syntisi Jeesuksen Kristuksen tähden jo paljon aikaisemmin kuin sinä sitä häneltä pyysit. Ja Jumala tahtoo, että tämä sanoma uskotaan Hänen sananaan, vaikka ei vielä koettaisikaan toivottua vapahdusta. Se on sittenkin totta. Ja tämä hätäily ja kyseleminen ei vasta nyt pane Jumalaa liikkeelle, vaan se juuri on seurausta Jumalan Hengen työstä ihmiselämässä.

Vapauttavan sanoman uskomisen tiel-lä saattavat olla koetun ahdistuksen muistot. Tarjolla oleva armo saattaa tuntua liian suurelta kuuluakseen myös ahdistuneelle, tappioitten masentamalle ”syntisistä suurimmalle”. Kerran Jeesuksen opetuslapset eivät voineet uskoa ”ilon tähden”... Johannes Kastajan isän kohdalla Jumalan täytyi käyttää ankaruuttakin, ennenkuin tämä oppi uskomaan saamansa sanan.

Sinä saat sen uskoa. Saat sanoa: minä uskon — auta epäuskoani. Saat unoh-taa kaiken takana olevan, minkä olet vienyt Jumalan eteen pyytäen sitä anteeksi. Silloin: — jos sydämemme syyttää, Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki. Silloin saa levoton sydän tyyntyä. Olkoon suvenjuh-lasi näin siunattu, ja koko nuoren elämäsi suvi.

Toivo Salomaa

AB Rakkaat toveriliittolaiset! UT

Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani." Joh. 14: 6.

Näillä raamatun sanoilla tervehdin teitä tänä suvisena sunnuntaina. Ilma tosin on kylmä, mutta sitä kirkkaammin kimaltelevat auringon säteet järven aalloilla. Toivorikkain mielin odotamme kesästä paljon. Työntäyteisen kesän keskellä kokoamme terveyttä ja voimaa tulevan talven varalle. Maamies odottaa erikoisesti runsasta satoa pelloltansa. Taivaallisen Isän armoilla me elämme, jos Hän antaa suotuisat ilmat, jos Hän siunaa työmme, niin me siunatuiksi tullemme. Mutta Hän voi lähettää hallaa ja rakeita tuhoamaan vaivannäkömme. Olemme voimattomat estämään sitä.

Emme pysty oman viisautemme varassa elämäämme ohjailemaan näissä maallisissa asioissa. Kuinka sitten hengellisissä! Ihminen on luonnostaan sellainen, että se mielellään kulkisi omaa tietään ajattelematta päämäärää. Moni nuori samoin kuin vanhakin kulkee tietänsä eteenpäin ylpeänä, itsevarmana, kunnes omat voimat loppuvat. Sitten vasta tulee pysäytys väärällä tiellä. Jumalan käsi on tavoittanut ja pysähdyttää kadotuksen tien kulkijan. Siunattu asia, että tämä pysäytys tulisi ajoissa.

Hyvä toveriliittolainen, täällä opistossa ollessasi olet monissa eri yhteyksissä tullut raamattusi välityksellä tuntemaan monia tärkeitä asioita. Tiedät, millainen tie vie kadotukseen ja tiedät myöskin, millainen tie vie iankaikkiseen elämään. Minne olet menossa? Pysähdy, mieti, jos tiesi on vaivaan vievä, niin rukoile, että Taivaallinen Isä johdattaisi Sinut iankaikkiselle tielle.

Ei meillä kenelläkään ole muuta tietä pelastuaksemme kuin Jeesus Kristus. Hän on tie, totuus ja elämä. Hän yksin on lunastanut meidät. Mutta tähän Vapahtajamme armon omistukseen emme

ole valmiit niin kauan kuin omia ansioita riittää. "Kun viel' en ollut syntinen, en sairas, vararikkoinen, en tarvinnut mä Häntä", lauletaan eräessä laulussa. Kuinka moninaisten elämäntalotien kautta on Taivaallisen Isän täytyntä taivuttaa lapsiaan. Hänen kasvatukseenonsa ovat yksilölliset, kullekin ne keinot, jotka parhaiten tepsivät. Hän vetää hyvyydellään, mutta myöskin, jos se on tarpeellista, ankaraudellaan. Hänen kurituksensa tuntuu monesti kovalta, mutta jälkeensä tulee huomauttaa, ettei vähempi olisi riittänyt pelastukseksi. Kun me vähitellen alamme ymmärtää Jumalan hyvän tarkoituksen, mitä muuta voisimmekaan silloin tehdä kuin kiittää ja ylistää Hänen suurta armoaan ja rakkauttaan meitä syntisraukoja kohtaan. Jopa tuntuu suloiselta ja turvalliselta se tie, joka vie elämään. Se on uskon tie, kilvoituksen tie. Sielunvihollinen vaanii joka puolella, mutta se ei voita, jos Vapahtajamme saa olla meidän linnamme ja kilpemme. Omat voimamme eivät tuossa kiivaassa taistelussa riitä. On käytettävä niitä aseita, joilla me varmasti voitamme, Jumalan omaa sanaa ja rukousta. Aamulla kohta herättyämme tarttukaamme näihin aseisiin. Kun pyydämme itsellemme ja läheisillemme tämän elämän tarpeita, liitätkäämme rukoukseen sanat: "Tapahtukoon Sinun tahtosi eikä minun". Mahdotonta minun on tietää, mikä minulle on onneksi. Olisikin helppoa taivaan tien kulkeminen, jos tuon oman tahtomme saisimme alistettua Jumalan tahdon alle. Suurta kipua tuottaakin oman tahtomme kuolettaminen, mutta se on välttämätöntä taivaan tien kulkijalle.

Jeesus-tie ei ole helppo tie, mutta se on turvallinen ja ainoa varma tie iankaikkiseen elämään.

Opistolla, sunnuntaina kesäkuun 8 päivänä.

Hilma - t ä t i

TULLESSA — LÄHTIESSÄ

Tulo opistoon — se jäi elävästi mieleen, kun harmaana lokakuuisena päivänä laskeuduin tavaroineni junasta Kohtavaaran pysäkille. Tunsin heti johtajan, kun hän toivotti meidät tervetulleiksi. Talonmies otti tavarat traktoriinsa ja sitten lähdettiin kävelemään. Tuntemattomia olivat kaikki, jotka kulkivat siinä samassa joukossa. — Kun oli saatu paikat huoneissa ja laitettu tavarat järjestykseen, katseltiin uutta kotiamme, jossa tultaisiin viettämään koko talvi. Kaikki paikat olivat outoja, mutta vähitellenhän sitä tutustuttiin.

Olin tullut opistoon äitini toivomuksesta. Hän tiesi, mitä täällä tarjotaan ja opetetaan. Heti alusta lähtien täällä sai kuulla opettavia sanoja ja oppi uusia, kauniita lauluja. Siionin kannel oli minulle ennestään melkein tuntematon, mutta nyt se on tullut tutuksi ja rakkaaksi.

Täällä huomasin heti nuo harmoonit ja pianon. Olin aina toivonut saavani soittaa ja nyt se toive toteutui. Mutta — soitin vääriä lauluja. En ollut vielä saanut herätystä synnin unesta. Sydämessäni soivat vielä maailman laulut. Mutta vähitellen aloin tuntea, ettei pitäisi soittaa sellaisia.

Jumalan sanaa on kuultu koko talven ajan. Alussa sitä tuntui saavan liikaa, mutta nyt — tuntuu ettei sitä koskaan saa tarpeekseen.

Reilu toveruus on vallinnut opistolaisen välillä. On hyvä, jos on löytänyt sellaisen toverin, jolle on voinut kertoa ajatuksensa. Moni onkin löytänyt.

Nyt, lähdön ollessa käsillä, saan kiittää Häntä siitä, että olen löytänyt tien, jota tahtoisin kulkea loppuun asti. Opisto-aika on ollut minulle etsikön aikaa ja se säilyy muistossa elämän loppuun asti. Kiitos, että olen saanut viettää ihanan talven kansanopistossa. Soittoni on muuttunut ihaniksi säveliksi. "Mun kan-

teleeni kauniimmin, taivaassa kerran soi."

"Vain sun veres Jeesus on turvana mulla, mä kurjana siihen nyt turvaudun."

"Meillä on lunastus".

Toivo Meriläinen

o * o

Vettä sataa tihuutti, tuuli vinkui koivunoksissa ja heitteli viimeisiä kultaisen ruskeita lehtiä maahan. Astelin raskas matkalaukku mukanani kohti uutta päämäärää. Puiden lomasta alkoi hämmöttää valkea talo, siellä, siellä oli minun kotini tulevana talvena, opistokoti.

Kura litisi vasten saappaan varsia, laukku painoi. Pysähdyin ja laskin laukuni maahan, mietin... Mitä tuo talvi tullessaan, sinne kauas jäi koti, äiti, veljet ja kaikki. Hymähdin ja muistin äidin lämpimän käden puristuksen ja hänen kostean silmäkulmansa, kun hän sanoi: "Jumala siunatkoon sinua, lapseni. Hän antakoon sinulle sitä valoa, jota tarvitset elämäsi matkalle!" Aurinko kurkisti pilvien lomasta ja loi alastoman koivun oksilla riippuvista sadepisarista kirkkaita ja kimaltelevia helmiä. Sade oli lakannut. Alakuloisuus oli poispyyhälletty ja jälleen olin valmis astumaan reippain ja iloisin mielin eteenpäin. Ajattelin, ehkäpä tänä talvena saa minun sydämeni myös sadevettä, joka loistaa taivaisen valon sattuessa kirkkaina helminä. Jumala, Sinä voit tehdä minusta kimaltelevan kastepisaran, joka kimaltelee vain silloin, kun Sinä annat valosi heijastua sen pintaan. Sinä voit myös osoittaa tien, jota minun pitää vaeltaa, mitä pitää minun tehdä kotini,

tovereideni, maani ja Jumalan työsa-
ralla.

Tulinkin jo opiston portaille ja tunte-
mattomat, ystävälliset kasvot toivottivat
minut tervetulleeksi. Uteliaasti katselin
ympärilleni uusia tovereita ja opettajia,
mutta pianpa siinä kankeus haihtui ja
saattoi jo kohta hymyillä toiselle, kyllä
minä ymmärrän hymyä.

Satoi lunta, tuli talvi ja joulukuukuu
päivät kiisivät aivan huomaamatta ohit-
se. Nyt on jo kevät ja aurinko on läm-
möllään sulatellut mahtavat nietokset
mataliksi. Kohta solisee vesikin vapaana
talven kahleista. Lumen sulaessa on
myös monen nuoren sydäimestä sulanut
jää. Synnin sitovat kahleet ovat kir-
vonneet. Olen vapaa, vapaa Jeesuksen
verellä ostettu! Hän on katkaissut kah-
leeni. Lunastustyön hinta ja sen tuoma
vapaus on saanut monen nuoren sydä-
men sykkimään Jumalalle ja Hänen
asialleen. Minä tahdon seurata Jeesusta,
joka viittoon meille tietä taivaallista kotia
kohden. Vuosi sitten olin luvannut
kotikirkkoni alttarin ääressä seurata
Jeesusta, miten kestän maailmassa, kuohujen
lyödessä päälle? Vain seisossani
kalliopohjalla, Kristus kalliolla voin voittaa,
se selvisi minulle. Jos lankean ja
kompastun, Jeesus nostaa ja kantaa. "Jos
voittajana etees en voi tulla, tuon tappion
sulle kuitenkin."

Korvissani soi jatkuvasti eräät sanat,
jotka puhuivat minulle voimakkaasti:
"Jolle on paljon annettu, siltä paljon
vaaditaan". Meidät vaaditaan kerran
lahjoistamme tilille. Me kansanopistolaiset
olemme saaneet olla Jumalan siunaavan
sateen alla ja jos emme anna tuon sateen
tuottaa myös elämää, on meidän tuomiomme
oleva suurempi.

"Meillä on lunastus", sen sanan tur-
vissa tahtoo tämäkin toverijoukko läh-
teä suunnistamaan kohti taivaskotia.
"Maan korvessa kulkevi lapsosen tie,
hänt' ihana enkeli kotihin vie. Niin pit-
kä on matka, ei kotia näy, vaan ihana
enkeli vierellä käy."

Liisa Siponen

Teihin katsotaan

Näin sanoi hiippakuntamme uusi nuorisopastori Eero Murtorinne puhuessaan piispanvierailun aikana opistolaisille.

Heittäessään kysymyksen, miksi teemme nuorisotyötä ja selvitellessään nuorisotyön perusteita hän lähti liikkeelle lähetyksenkäskystä. Siinä on kaksi koh-
taa: 1) Menkää, kastakaa ja 2) opet-
kaa.

Alkuseurakunnassakin nousi kysymys kastettujen lasten opettamisesta. Siihen perustuu myöskin kummijärjestelmä. Kansakoulu on saanut alkunsa juuri tämän kristillisen opetuksen pohjalta. Kansanopettamisen idea nousi siis kasteopetuksen pohjalta. Nykyisin on horjumassa tämä vanha perusta. On koteja, joissa ei huolehdi edes välttämättö-
mimmistäkin tarpeista, aamu- ja ilta-
hartauksista. Tätä tilannetta ei voi kristillinen kirkko katsoa sivusta. On tehtävä jotain.

Taloudelliset mahdollisuudet eivät riitä nuorisotyöntekijöitten tarpeellisen määrän palkkaamiseen. Ratkaisuna asialle on toimiva seurakunta.

Teihin, kansanopistolaiset, katsotaan! Kaikki, mikä on vaikeata, se myöskin kasvattaa. Näin meille sanottiin.

Niin, toveriliittolaiset! Tähän tapaanhan on teillekin aikoinaan puhuttu. Mitä sydäntälämmittävää onkaan aina joskus kuulla, että esim. se ja se toveriliittolainen toimii pyhäkoulunopettajana. Mutta monet ovat vetäytyneet syrjään. Toimettomuus heikentää itseämmekin. Seurakunnan, Kristuksen ruumiin jäsenenä, on meillä todellakin jokaisella oma vastuumme ja oma tehtävämme. Lähetyksenkäskyn: Menkää! tarkoittaa Sinuakin. Sen siunaus on myöskin Sinua varten.

H. V.

Opistokauden viimeinen juhla

Monenlaisia touhuja täynnä oleva päättäjäisten aattopäivä alkoi kallistua iltaan ja me saimme aloittaa juhlamme.

Mieliinpainuvaksi hetkeksi jäi varmaan opistomerkkien jakotilaisuus. Seisoimme juhlasalin korokkeella mielet herkkinä opettajien kiinnittäessä merkkejä rintaamme ja johtajan jakaessa meille muistoksi kullekin opistoverin kirjoittaman raamatunlausekortin. Lauloimme siinä tunnuslaulumme. Varmaan jokainen merkinsaanut ajatteli, kunpa voisin olla oikea merkin kantaja. Johtajamme puhui meille opistomerkistä. — Samana iltana saimme ojentaa opettajille meidän pienet lahjamme heitä kohtaan tuntemamme kiitollisuuden osoituksena. Ralli Majoinen ja Arvo Turunen lausivat ajatuksiaan opistovereille ja kiitoksen sanoja opettajille. Opettaja Salomaa lausui kauniin kirjoittamansa runon ”Opistosta lähteville.” Toiset opettajat antoivat muistoksi jonkun raamatunlauseen.

Varsinainen juhlapäivämme, sunnuntai, oli aika pilvinen, mutta silti saapui paljon juhlavieraita, opistolaisten omaisia ja entisiä opistolaisia. Kokoonnuimme jumalanpalvelukseen, jonka toimitti johtajamme. Hänellä oli tekstinä kohta Jeesuksen ylimmäspapillisesta rukouksesta Joh. 17. luvusta: ”En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahasta.” Viekää Jumalan sana arkiseen elämään! Älkää peljätkö toisten arvostelua, meillä on turvanamme Jumalan henki ja sana!

Päiväjuhlassa opettaja Vakkilainen mainitsi, että me olemme nyt olleet opistossa oppimassa elämää varten, mutta ettei ihmisen koskaan pitäisi tuntea itseään täysin oppineeksi ja antoi meille muistoksi raamatun sanan: ”Ei niin, että minä olisin sen jo saavuttanut, vaan minä riennän kohti voittopalkintoa”.

Lausuntakerho esitti nyt Mirjami Lähteenkorvan runon: ”Vanha virsi.” Kirkkoherran rouva Salovaara antoi ohjeita kotiinpalaaville opistolaisille. Vanhemmat tarkkailevat opistonkäynnin vaikutusta, ehkä he odottavat lapsiltaan uudenlaista suhtautumista, oikeata elämän asennetta. Vaatimuksen henki on hävittämässä kodin viihtyisyyttä. Äiti ja isäkin kaipaavat kiitosta. Työ olisi opittava suorittamaan laatuun katsomatta ilolla. Velvollisuudentunto, tekipä työtä itselle tai toiselle, tuo hyvän omantunnon. Seurakunnassa myöskin odotetaan opistosta palaavia nuoria, siellä avautuu monenlaisia työmuotoja, kuten pyhäkoulu- ja kerhotyö sekä monia muita pienempiä tehtäviä esim. tarjoilussa auttaminen juhlien aikaan. Kaivataan kiipeästi nuoria, jotka osaavat kantaa vastuuta. Kuultiin sitten pari musiikkikerhon esitystä: ”Hän ristiinnaulittiin” ja ”Mä laulelen nyt verestä.” Sitten seminaarilainen Erkki Korhonen muisteli opistoaikaansa ja kertoi sen jättämästä vaikutuksesta. Lähtöhetken jäytävässä pelossa saa lohduttautua, että Jumala on voimallinen varjelemaan maailman houkutuksissa. ”Elämä jatkuu toiminnassa, tarttukaa kiinni työhön ja juuri seurakunnan työhön.” ”Älkää mistään muurehtiko” vaan: ”Iloitkaa Herrassa.” Sitten esiintyi opiston kuoro viimeistä kertaa täysilukuisena laulaen tutut laulut: ”Loista kevätaurinko” ja ”Yhtehenkö tulla saamme”. Heti tämän jälkeen täytyi jo kaukaisimman opistolaisen jättää opistokoti, opettajat ja toverit. Pekka Lehikoinen käytti viimeisen puheenvuoron aiheenaan Gal. 5: 1 ”Vapauteen Kristus vapautti meidät”.

Siionin Kanteleen laulu: ”Oi kuinkahan meidänkin nuorten voi puhdasna säilyä tie”, kajahti iltajuhlan alussa. Olimme laulaneet sitä monta kertaa tal-

ven aikana, mutta nyt lähtöhetkellä sen sanat tulivat aivan uudella tavalla tajutuiksi. Alkupuhe oli johtajalla, hän mainitsi puheessaan mm. nämä raamatun sanat: "Jos joku janoaa, hän tulokoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänestä on vuotava elämän veden virrat". Johtokunnan puheenjohtaja Juho Ikonen käytti puheenvuoron. Kunnanjohtaja Eero Huittinen puhui vastuusta ja meille uskottavista tehtävistä sanoen mm: "Nauttikaa eväitä, niin saatte voiman! Teille on niitä paljon annettu. Tienviitat oikeaan päämäärään on osoitettu". Nyt lauloi opistolaisten kuoro: "Oi Jeesuksen" ja "Pois maasta vaivan." Enon kirkkoherra Kalle Tiitinen oli tullut vieraaksemme ja hän puhui sydämeen käyvästi Jeesuksen sanoista: "Minä olen tullut, että teillä olisi elämä ja yltäkylläisyys". Meillä on Jumala, joka on elämän Jumala. Nuoret! Muistakaa teillekin on Kristus tullut elämäksi. Kaikkien aikojen ihminen tarvitsee varmasti Kristusta. Kristus toteuttaa Jumalan elämänjärjestyksen, siten Hän antaa elämän. Siinä on ihmiselämän siunaus ja tarkoitus, että täällä ajassa rakastuu Kristukseen. Pyytäkää varjeltua Jumalan sanassa niin, että jalkanne kulkisivat pyhiä polkuja. Kuulimme sitten opistolaisten Liisa Juntusen ja Salme Soldatkinin esittämän dueton: "Riennä luokse ristin". Johtajatar piti päätöspuheen todeten, että ristin juurella on meillä syntisinä yhteinen kohtauspaikkamme. Jos on koettu opistoaikana mahdollisesti pettymyksiä oman itsensä suhteen, voivat ne kokemukset juuri olla uuden elämän alkuna niinkuin psalminkirjoittajakin sanoo: "Ennenkuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä panen toivoni Jumalan sanaan". Lopuksi hän puhui tunnuslauseestamme ja varmaan se jäi mieliimme kaikumaan kaikkein tärkeimpänä muistona.

Iltajuhlan jälkeen saimme kohdata Jeesuksen Ehtoollisessa. Me tämän talven opistolaiset opettajinemme saimme

polvistua nauttimaan Herran ruumista ja verta.

Päivän aikana oli vierailta ollut tilaisuus tutustua opistolaisten käsitöihin, jotka olivat näytteillä kolmessa eri osastossa.

Tunsin, että sain olla Jumalaa lähellä tänä viimeisenä päivänä opistossa, ehkä lähempänä kuin koskaan ennen. Olimme saaneet paljon matkaevästä. Varmaan muistuvat opettajien antamat hyvät neuvot mieleen vielä jälestäpäinkin elämässämme.

Saimme suuren etuoikeuden me, jotka saimme olla talven evankelisessa opistossa. Tuntui niin ikävältä erota. Kyyneleet tahtoivat tunkeutua päivän aikana väkisinkin silmiin ajatellessa, että elämme viimeisiä hetkiä rakkaassa opistokodissa. Kunpa me jokainen olisimme saaneet lähteä Jeesuksen kanssa maailman keskelle, silloinhan ei tarvitse pelätä.

Työne Turunen

* * *

Rukous

*Oi, Isäni taivainen,
minä pyydän voimaa Sulta,
että jaksaisin huomisen.
Minä pyydän taivaasta tulta.*

*Sydän puhtaaksi sillä polta
ja tuntoni kirkasta,
että säästyisin tuomiolta.
Mua auta ja armahda!*

*Myös pyydän voimaa uutta,
että jaksaisin rakastaa.
Suo uutta palavuutta.
Sua anna mun kirkastaa.*

Marjatta Pitkänen.

Sapporon lastentarhalaisten kesäiseltä retkeltä.

Sapporon lasten- tarhasta

Rakkaat Pirtin Viestin lukijat!

Sydämellinen tervehdykseni jälleen täältä Sapporosta! On taas kevät, kukkien aika. Olen kai jo ennenkin maininnut, että täällä Hokkaidossa on melkein kuin Suomessa. Täällä on koivuja ja pihlajia, jotka muuten parhaillaan kukkivat. Sireenien ja kielojenkin kukkimisaika on parhaillaan. Koko Sapporo on täynnä sireenien tuoksua.

Lastentarhassa on uusi, huhtikuussa alkanut lukuvuosi, hyvää vauhtia menossa. Kun on joka päivä lastentarhassa, tuntuu kuin ei olisi mitään erikoista kirjoittamista. Päivät toisensa jälkeen menevät. Eivät kaikki päivät sentään aivan samanlaisia ole. Tänään esim. oli hirveän kova tuuli. Täällä Hokkaidossa tuulee aina keväisin. Tuuli vaikutti sen että päivä oli erikoisen levoton ja väsyttävä. Kun täällä tuulee, on ilma aivan harmaana pölystä, joka tunkeutuu sisälle huoneisiinkin. Ulkona liikkussa

menee pöly silmiin ja suuhun. En tosiaan tiedä epämiellyttävämpää ilmaa kuin on tämä tuulinen ilma. Onneksi ei sentään joka päivä tuule. Tyyninä, aurinkoisina päivinä voi kaikki mennä hyvin miellyttävästi ja rauhallisesti.

Kokoonnumme joka aamu kuusi opettajaa, siivooja ja allekirjoittanut klo 8.10 pieneen rukoushetkeen. Pidämme kukin vuorollamme lyhyen rukouksen, jossa pyydämme siunausta alkavalle päivälle. Lasten on määrä tulla tarhaan $\frac{1}{2}$ 9 ja 9 välillä, mutta näin kesällä ovat kaikki aikaisia. Jo rukoushetkemme aikana ja heti sen jälkeen alkavat lapset saapua. Niin sitten tarhan täyttää iloinen elämä. Leikitään hiekkalaatikolla, keinuisa, liukuradoissa ja kiipeilytelineissä. Rakennuspalikat, autot, junat, nuket y.m. ovat myös ahkerassa käytössä. Muovailusavesta muovaillaan mitä erilaisimpia esineitä. Näin leikkien kuluu noin

puoli tuntia. Sitten pannaan leikitavarat pois ja kokoonnutaan voimistelemaan musiikin tahdissa. Sen jälkeen kukin luokka menee omaan huoneeseensa. Suuressa salissa järjestetään sillä aikaa tuolit ja kun äänilevyiltä alkaa kuulua hiljaa musiikkia kokoontuvat kaikki luokat käsi poskella aivan hiljaa suureen saliin aamuhartauteen. Usein pidetään kyllä aamuhartaus joka luokassa erikseenkin. Silloin ei siis kokoonnuta yhteensä. Aamuhartauden aikana opettaja pitää rukouksen, lauletaan lasten "sambikasta" ja sitten opettaja kertoo Jeesuksesta tai puhuu jo aikaisemmin kerrotun johdosta. Aamuhartauden jälkeen leikitään ja lauletaan ja soitetaan. Aivan oikein: soitetaan. Täällä harrastetaan paljon musiikkia. Lastentarhassa on seuraavan nimisiä soittimia: handokastaa (= kastanjetti), triangeli, rumpu, tamburiini, mokkin (= ksylofooni),

huilu. Kaikkia näitä soittimia on niin paljon, että 150:lle lapselle jokaiselle riittää joku soitin. Opettaja soittaa pianoa. Näin soitetaan yksinkertaisia lastenlauluja ja vaikeampiakin kappaleita yhdessä. Eikö kuulostakin hauskalta?

Päivän ohjelmassa on sitten tavallisesti myös askartelua tai piirustusta tms. Eväitten syönnä on kai päivän hauskin hetki. Syönnin jälkeen koetetaan olla mahdollisimman hiljaa. Äänilevyiltä kuunnellaan jotain kehtolaulua ja vihdoin opettaja kertoo sadun. Niin sitten kello läheneekin yhtä. Pidetään loppurukous ja lähdetään kotiin. Eri päivinä on ohjelma aina hiukan erilainen, mutta suurin piirtein tällaista on elämä lastentarhassa. Muistakaa rukouksissanne tätäkin työtä.

Sapporossa 3. 6. 1958.

Kaisu Piirainen

Hiekkalaatikolla. Keskellä pastori Karikosken pikku Mirjami.

Valon aamuna

EEVA TIKKA

Valoa salattua taivas vapisee,
ja kaislat kahisevat odotusta.
Kuin hauraan kirkas, päloiteltu
nauha
jo rastaan laulu ruohoon varisee.
Me odotamme: kohta aukenee

— jo taivaan rantaa huuhtoo
aamun veri,
jo levottomat vedet liekehtivät,
ja hetkessä on suvipäivä valmis:
pilvestä kiurun laulu putoaa,
rentukan kultaa ojat pursuavat
ja vainioilla oras säkenöi.

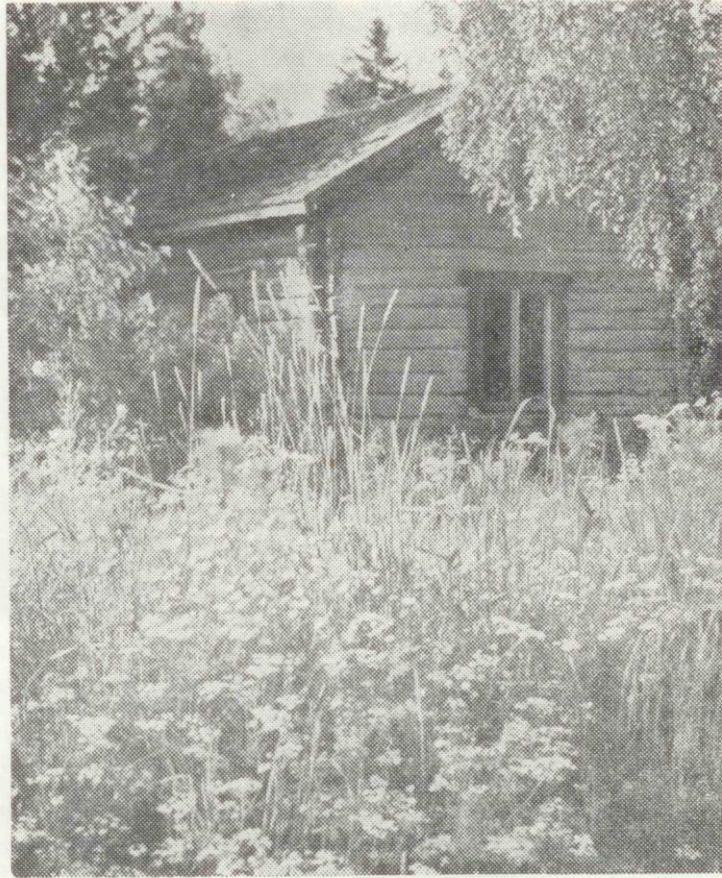
— Tähäkö valoon, Herra,
kutsuit meidät,
tähäkö iloon, tähän kiitokseen
lävitse talven meitä johdatit?
Pimeän painon loitolle veit meistä,
tahraiset sielut huuhoit
kirkkaudella,
valkeuden juhlaan meidät valmistit.

Olet rauha ja valo

Yö vaikka jo valahti maille,
valo maljasta taivaan
ei vuotanut pois,
ei verhoa noussut
maan suven eteen.
Vain varjot hiipivät veteen.
Vain himmeni niittyjen palo.

Olet rauha ja valo.
Yön syylistä, raskaasta maasta
Sinä nostat sielun kuin oraan.
Sen ravitset kirkkaudella,
ja rauhalla hiljaisella
sen siunaat leikkuuseen saakka,
elohuhlaan siunaat, Herra.

Olet minulle rauha ja valo.

LAURI SAALASTI

Päivänsäteelle

*Säihky, säihky säde kirkas,
voittovoimaa valon laula.
Täytä suuri, kallis virkas,
yön kun murtui musta paula.*

*Loista, loista murhemielin,
kylmistään ne päivään päästä.
Kasvattele portaan pieliin
uutta kukkaa aamun säästä.*

*Helkyttele kanteleita
nuorien ja vanhain soimaan.
Rohkaise sä vaipuneita
vyöttäytymään Herran voimaan.*

Usein kuullaan puhuttavan jostakin henkilöstä, että ”hän on varmaan onnellinen ja elämäänsä tyytyväinen ihminen”. Mutta onko asia näin? Pystymmekö me arvostelemaan lähimmäistemme onnea, kun katselemme heidän hyvinvointiaan. Meidän täytyy antaa tähän kieltävä vastaus, sillä useinkin me erehdymme suuresti.

Näemme usein nuoria ja iloitsevia ihmisiä keskuudessamme, mutta sisimmältään tällainenkin nuori voi olla kuin ”haavoitettu eläin, joka etsii virvoitusta tuskaansa.” Eräs kirjoittaja sanookin sattuvasti: ”Moni jalka kiittää keveästi yli vahatun palkin, vaikka sydän on raskas kuin kivi.” Tällainen nuori ei voi olla onnellinen. Hän koettaa kyllä etsiä rauhaa ja onnea tämän maailman iloista ja huvituksista, mutta joutuu pettymään kerta kerran jälkeen. Hän tulee huomaamaan, että tämä ei olekaan sitä

Ajatuksia Elämän Onnesta

oikeata ja puhdasta elämän onnea, joka voi tuoda ilon sydämeen.

Usein ajatellaan, että rikkaus tuo onnea elämään. Samoin, jos ihminen on hyvässä yhteiskunnallisessa asemassa, niin häntä luullaan onnelliseksi ihmiseksi. Asia ei ole kuitenkaan aina näin. On paljon koteja, jotka ovat mitä parhaimmassa asemassa ja paljon henkilöitä, jotka ovat korkeassa yhteiskunnallisessa asemassa, mutta sittenkään nämä kodit ja nämä henkilöt eivät voi olla onnellisia. Kun taas vastaavasti sellaiset kodit ja sellaiset henkilöt, joilla on puutteitakin elämän taipaleella, voivat olla hyvinkin onnellisia.

Todellinen elämän onni ei ole rahassa, ei kunniaa eikä maallisen omaisuuden paljoudessa, vaan se on siinä, millaiselle pohjalle elämän perusta on rakennettu. Tavoitteenamme voi olla, joko tämän maailman onnen tai sitten iankaikkisen onnen saavuttaminen. Jo-

ka pyrkii tämän maailman onnen etsimiseen, voi menettää sen onnen, joka ei koskaan lakastu.

Elämän onni perustuu ihmisen sisäiseen vapauteen. Hän on onnellinen tietäessään olevansa vapaa kaikista synnin syytöksistä. Hän ei elä enää lainaan armon alla.

Ihmisen ei tarvitse menettää onneaan turhien huolien takia, jotka voivat mamentaa usein elämämme täydellisesti. Tällaisia turhia huolia ovat esim. huolet siitä, ”mitä söisimme ja mitä joisimme”. Raamatussa sanotaan: ”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, niin myös kaikki tämä teille annetaan.”

Me saamme siis heittää kaikki surumme ja huolestamme Jumalan haltuun. Hän kyllä pitää niistä huolen. Usein me pelkäämme sitä, miten onnistumme täällä elämässä ja tämä vie meiltä elämän onnen. Mutta jälleen saamme turvata Ju-

malaan. Hän kantaa huolemme puolestamme. Hän ei tee elämäämme niin rasakaaksi, ettemme voisi sitä kestää. Kun suhde Jumalaan on hyvä, meidän ei tarvitse pelätä mitään maan päällä, ei syytöksiä eikä toisten ihmisten halveksuntaa. Meillä on hyvä esimerkki Martti Lutherissa, joka Wormsissa kirouksen uhalla veloitettiin peruuttamaan sanansa, mutta kaikesta tästä huolimatta hän vetosi yksin Jumalaan. Joka turvaa Herraan, hänellä on varma pohja jalkojensa alla, elämän suunta on selvillä ja Jumalan sana on hänelle ihanaa totuutta.

Uskovan elämän onni perustuu Jeesuksen sanaan: "Rauhan minä jätän teille. Minun rauhani — sen minä annan teille". Tätä rauhaa, tätä iloa ja onnea, ei voi sanoin tulkita, vaan se täytyy kokea omassa elämässä.

Jos vertaamme ihmisen elämän pituutta täällä maan päällä siihen iankaikkisuuteen, joka odottaa meitä taivaassa, niin se on kuin pisara vettä suuressa valtameressä. Emme osaa kuvitellaakaan, kuinka lyhyt elämä on, ennenkuin se on jo vanhuuden partaalla. Usein ihmiset pelkäävät kuolemaa. Tämä johtuu siitä, että he ovat rakentaneet elämänsä liian kapealle pohjalle. Heidän elämänperustansa riittää vain maallisen elämän ajaksi, mutta he ovat unohtaneet iankaikkisuuden. Tällaisen ihmisen elämä ei ole onnellinen, vaan se on ainaista tuskaa ja pelkoa siitä, mihin minä sitten joudun, kun jätän tämän ajallisen elämän? "Mutta vanhurskaan polku on kuin aamurusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka."

Eino Lehikoinen.

UUDEN TYÖKAUDEN

alkamisesta ilmoitetaan heinäkuun lopulla sanomalehdissä. Jo nyt voit valmistella asiaa tuttava- ja kotipiirissäsi. Lokakuun puolivälin jälkeen työ opistossa alkaa. Älä unohda rukoilla sen puolesta. Muista erikoisesti opettajia!!

Jotain työstäni

Siitä on kulunut jo puoli vuotta, kun aloitin tämän kodinhoitajan työn. Silloin alussa tunsin vähän pelkoa, kuinkahan osaan ja jaksan työni tehdä. Mutta jos meille annetaan jokin tehtävä, niin samalla annetaan voima sen suorittamiseen.

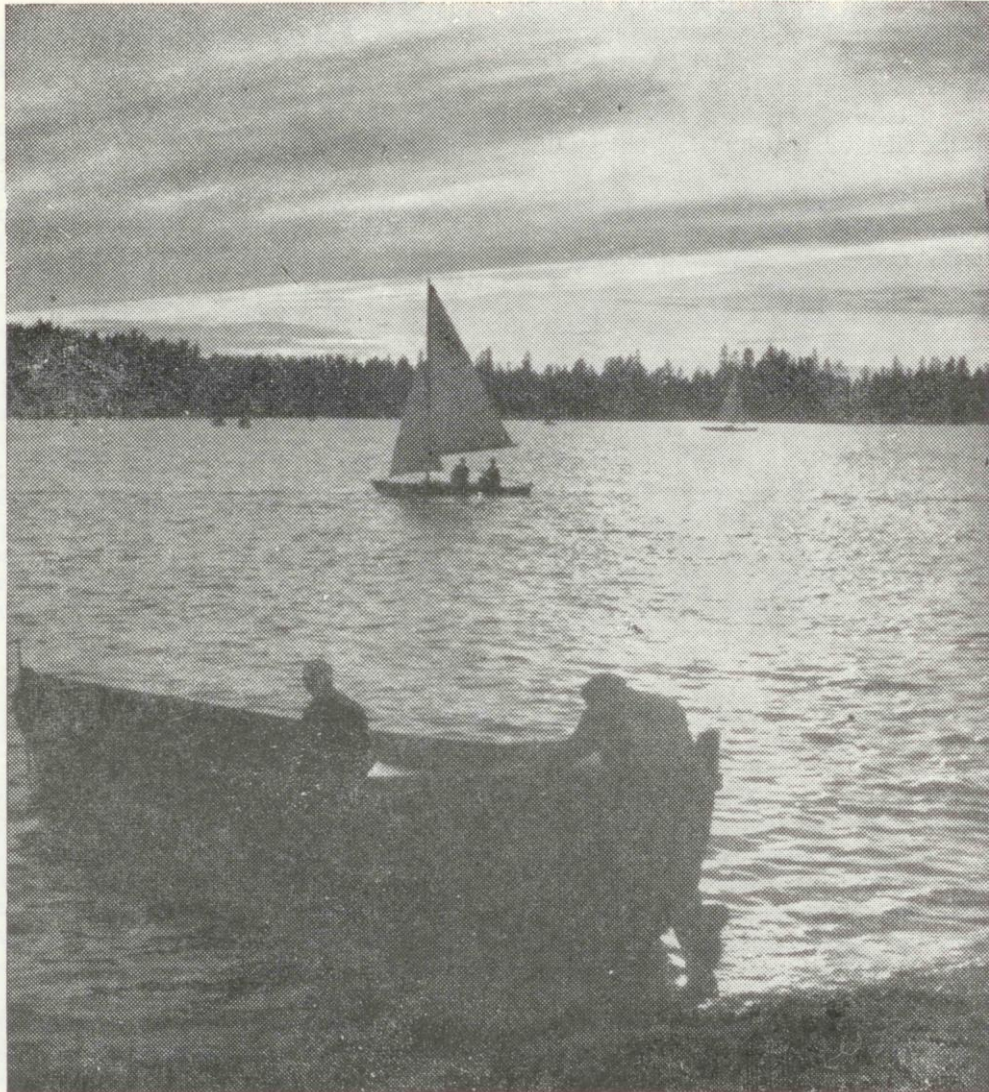
Monessa eri kodissa olen saanut jo tänä aikana käydä ja siinä onkin vaihtelua, kun saa tutustua niin erilaisiin ihmisiin ja koteihin. Kussakin perheessä olisi osattava ottaa perheen ilot ja surrut omikseen, vaikka viipyisi siellä vain muutaman päivän.

Kun menee perheeseen, siellä usein jo odotetaan "tätä" kovasti ja varsinkin lapset ovat touhua täynnä. Pian he sitten tutustuvatkin ja ovat selittämässä, kuinka äiti tekee tuon ja tuon työn. Siinäpä onkin ryhdyttävä heti töihin, sillä koti tahtoo aina olla vähän sekaisin, kun kodinhoitaja menee, sillä äiti on sairaana tai poissa kotoa ja silloin työt ovat jääneet odottamaan tekijää.

Monta askareta onkin sitten päivän mittaan ehdittävä tekemään: on saatava perheelle ruokaa ja puhdasta, siinä sivussa on myöskin hoidettava lehmät ja muut kotieläimet. Onhan vielä usein joku perheen jäsen sairaana tai sitten on vanhuksia ja heidän toivomuksiaan on myös täytettävä. Illalla vielä, jos jää perheeseen yöksi, on vaatteiden korjausta, parsimista y.m. Ja mikäpä lapsista onkaan mukavampaa, jos tati ehtii heidän kanssaan "pesäsille" tai hippasille ulos. Jos taas matkat sallivat, pääsee lähtemään kotiin yöksi ja niin on usein ehkä pitkä ja raskaskin työpäivä päättynyt.

Vaikka työ onkin raskasta, varsinkin näin maalla, kun joutuu kulkemaan pitkiä matkoja, on se samalla hyvin antoisaa työtä ja perheenäitien kiitollisuus saamastaan avusta antaa taas intoa lähteä uuteen paikkaan.

Hilikka Kortelainen.

Kesäpäivän sanomaa

*Niinkuin kesäpäivän kyllä
ympärillä säteilee,
niin on suuri armo yllä,
sielu siitä riemuitsee.*

*Niinkuin aallot valtameren
purret rantaan kuljettaa,
niin myös kautta Herran veren
kurjimmatkin kotiin saa.*

Lauri Saalasti.

Herra, tee minut vangiksesi, että olisin vapaa.

Rakkaat vuoden 1955—56 opistoverit ja kaikki toveriliittolaiset! Lämpimät terveiseni teille kaikille, missä lienettekin, lähellä tai kaukana. Jumalan siunausta Sinulle, joka kuulut yhteiseen toveriliittoomme!

Olen sanomattoman kiitollinen, että voin lähestyä teitä kaikkia tämän lehtemme välityksellä. Meille kaikille on jälleen koittanut kesä, valo voittanut, pimeys kadonnut, puhjennut uusi elämä luontoon. Näin ihanan suven saavuttua nousee mieleen se hetki, kun olimme opiston päätöksessä. Elämäni kauneimpana hetkenä se nousee joka kerta mieleeni ja niin varmaan Sinunkin mieleesi. Sinun ja minun hartain toive oli silloin: "Herra, tee minut vangiksesi, että olisin vapaa." Kun tuona kevätpäivänä, eropäivänä, kumaruimme ehtooliselle kirkkoih yhdessä, pyhä rauha laskeutui yllemme — meidän oli hyvä olla, luulimme olevamme valmiit arkeen.

Mutta mitä voimme nyt sanoa? Käsitimmekö silloin täydellisesti elämän kylmyyden? Emme — emmekä tienneet, että vastatuuli oli ja on seuraava meitä hamaan kuolemaan saakka. Itse olen voinut todeta monta kertaa, että olen väsynyt, en jaksa enää, mitä hyödyttää, ja olisi kai helpompi kulkea myötätuuleen. Minusta ei ole mihinkään. Herrakin on minut hyljännyt.

Mutta ihmeellistä! Kun käy syvimmän epätoivon valtaan, löytyy sentään ravinto, josta saa voimaa — se on Jumalan sana. Jos Sinulle, hyvä toveriliittolainen, käy samoin, ponista viimeiset voimasi ja tartu Jumalan kaikki antavaan sanaan, vain se yksin auttaa.

Tie kirkkauteen on niin ihmeen kaita, sen ympärillä on niin laveaa, siellä houkutuslinnut visertävät ihmeellisiä lupauksia ja hyvyyksiä. Olet

varmasti huomannut, että askelkin sivuun kaidalta tieltä sokeuttaa, et enää näe oikeata valoa etkä oikeata tietä, kiiltävä katinkulta himmentää selvän näkösi.

Rakastanko Jeesusta?

Hyvä Ystävä! Mitä Sinä sanot, kun Jeesus sanansa kautta puhutelee Sinua ja kysyy, kuten Pietarilta: "Rakastatko Sinä minua?" Niin, rakastammeko? Me vastaamme tietysti kuten Pietari: "Rakastan". Mutta muistammeko joka päivä, että pienikin väärä ajatus, sana tai teko saa Vapahtajan mielen murheelliseksi ja silloin me emme ole rakastaneet Häntä. Siksipä, hyvät ystävät, olisi hyvä herkeämättä kysyä itseltään: "Rakastanko minä Herraani?" Ethän Sinä voi kieltää.

Jokaisen teidän elämässänne on ollut niin vaikeita kuin hyviäkin päiviä. Joskus olet onnellinen menestyksestäsi, joskus pettynyt tappioistasi ja olet katkera. Olet kohdannut vihamiehiä, ne ovat sanoneet Sinulle sen, mitä et tahtoisi kuulla. Mutta juuri vihamiehesi ehkä on Sinun silmiesi avaja. Hän sanoo Sinusta totuuden, jota ystäväsi ei sano.

Tapahtuu paljon sellaista, josta saamme kysyä: "Miksi, miksi minulle näin tapahtuu?" Se panee meidät tutkimaan Jumalan tahtoa. Jumalan lapsen tunnusmerkki onkin siinä, että hän tutkii, mikä Jumalan tahto on. Ennenkaikkea muistakaamme kiittää Herraa joka tilassa, hyvistä ja pahoista päivistä, vastoinkäymisistä ja ahdistuksistaikin. Kautta tulen on kulkeva tiemme, mutta palkinto on kirkas.

Muistan selvästi ja näen silmieni edessä erään illan vuonna 1957 keväällä. Olin silloin Keski-Suomessa. Kuuluin erääseen kerhoon, jonka tehtävänä oli käydä perheissä, joissa apua tarvittiin. Oli ollut omasta mielestäni täydellisesti epäonnistunut päivä. Olin niin masentunut ja väsynyt. Juuri tänä iltana oli taas kierros kaupungilla. Suorastaan tuntui turhalta lähteä, ja kävi kai ajatus: eikö muut voisi tehdä yhtä hyvin kuin minä. Menin toisten mukana kumminkin, ja kukapa olisi tiennyt, että muutamien tuntien kuluttua olisin saanut elämältä rikkaan hetken.

Työkohteena oli erään työläisen suuri perhe. Äiti oli viety parantolaan syövän takia. Kolme lasta kävi koulua, yksi oli rampa ja istui liikkumatta ja kolme olivat kotona olevia. Isä kävi työssä. Lapset oli nyt määrätty lastenkotiin, kun apulaista ei oltu saatu. Juuri kun me menimme, tulivat lastenhakijat. Voi ymmärtää lasten eron haikeuden. Kun käsitim-

me tilanteen, pyysimme, emmekö voisi auttaa siten, että vuoro-illoin ja -aamuin hoidamme kotityöt, että lapset saavat olla kotona. Ehdotuksemme hyväksyttiin. Koko ajan rauhallisesti asioita seurannut isä, työn runtelema ja elatusta hien voimin ahertanut mies, sanoi meille kaikille hyvin rauhallisesti, kyynel silmissään: "Jos en minä Jumalaan olisi osannut ruveta turvaamaan, kuinkahan kaikki nyt olisi. Rukoilin, että saisin pitää lapset ja toiveeni on toteutunut. Kyllä Taivaan Isä lopustakin meidän asioissamme huolen pitää. Hän siunatkoon teitä auttajia, kyllä Jumala teille kaiken kerran palkitsee. Jumalan suojaamana meillä on hyvä olla."

Se oli hetki, joka ei unohdu. Minä, joka pienessä valitin, sain voimakaan todistuksen, mihin luottaa. Jumala herätti minut oikeaan kevääseen. Rukoile, että pääset Jumalan vangiksi, että pääsisit vapaaksi.

R a a k e l K i r j a v a i n e n .

Juhannus opistolla

AATTOILLAN juhla klo 20. Mukana mm. Nurmeksen seurakunnan nuoret. Sen jäkeen siirrytään kokon ympärille opiston rantaan.

JUHANNUSPÄIVÄN jumalanpalvelus klo 10. Päiväjuhla klo 12. Retki Kuikalle Arpilaan, jossa iltajuhla klo 19.

Puhujina juhlilla mm. pastori Matti Ahonen ja teol. ylioppilas Veikko Yli-Krekola.

T E R V E T U L O A J U H A N N U K S E K S I O P I S T O L L E !

EMME TUNNE JUMALAA vain Jeesuksen Kristuksen kautta, vaan me tunnemme itsemmekin vain Jeesuksen Kristuksen kautta. Tunnemme elämän, kuoleman vain Jeesuksen Kristuksen kautta.

P a s c a l .

KIHLOISSA:

Tuomo Tanskanen	1946—47	Seppo Kärnä	
Irja Silvennoinen		Meeri Pulkkinen	1954—55
Tuomo Tanskanen	1947—48	Martti Arfman	
Irene Ilovuori		Hilkka Lukkari	1956—57
Erkki Korhonen	1952—53		
Eeva Suomalainen			
Visa Ikonen	1952—53		
Marja Haapalainen			

VIHITTY:

Sydämelliset onnittelut!

Minun onneni on olla Jumalaa lähellä Ps. 73.

Olimme toveripäivillä

Lauantai-iltana, Marianpäivän aattona, oli kokoontunut noin 50:een kertyvä toveriliittolaisten joukko nykyisten opistolaisten lisäksi alkamaan toveripäiviä opistokotiin.

Klo 18 kokoontuimme juhlasaliin lauluharjoitukseen. Aluksi johtajattaremme lausui toveriliittolaiset tervetulleiksi ja kertoi, kuinka opistolla oleville alkaa juhla jo silloin, kun ensimmäinen juhla vieras saapuu. Sen jälkeen pyysimme Taivaan Isän siunausta alkavalle juhla-

lyhyen väliajan jälkeen alkoi toverilta. Aluksi johtaja piti raamattutunnin aiheesta: "Pankaamme pois kaikki, mikä meitä painaa." Iltateen jälkeen oli eri kurssien tervehdykset. Osanottajia olikin usealta kurssilta. Kaukaisin osanottaja oli Haapamäeltä saakka tullut perheinäiti, hän edusti 3:tta kurssia. Tervehdysten jälkeen hiljennyimme iltarukoukseen ja pyytämään siunausta huomiseksi päivälle ja silloin tuleville juhla vieraille.

Sunnuntaina jumalanpalvelus alkoi virrellä 397. Päiväsaarnan piti johtaja Luuk. 1: 39 johdolla. Tekstin päähenkilö lähti kiireesti liikkeelle, sinäkin toveriliittolainen lähdit liikkeelle, mikä oli liikkeelle lähtemisesi syy. Sinua varmaan täällä opistoaikana Jumala puhutteli. Niitä rakkaita muistoja tahtoiti tulla elvyttämään tänne opistokotiin. Jumalan työ jatkuu tällä tavalla. Jumalan lupaukset ovat voimassa ja kestävät ikuisesti. Hän tahtoo synnin tahraaman puhdistaa, anteeksiantamus on sama, jonka sait ehkä vuosia sitten. Onnellinen on se nuori, joka rakentaa Jumalan lupauksen perustalle.

Päiväjuhlan aloitimme laulamalla yhdessä Siionin Kanteleen laulun 222, jonka jälkeen piirisihteeri Sakari Pennanen piti alkurukouksen ja puheessaan muistutti Jumalan sanan jokapäiväisen käytön tärkeydestä.

Lausuntakuoron esityksen jälkeen puhui opettaja Vakkilainen tunnustajarohkeudesta. "Uskoa ei saa pitää salassa, se on tunnustettava. Jumala tahtoo, että suhteemme on Häneen selvä, silloin meillä on myöskin tunnustajarohkeutta. Ei ihminen voi omilla taidoillaan ja voimillaan tunnustaa, vaan Jumala antaa voiman."

Kuulimme toveriliittolaisen Ulla Tirkosen lausuntaa. Kielo Jänösen yksinlaulun jälkeen puhui maisteri Pirkko Turunen. Vanhan liiton ilmestysmajassa tullen oli aina palettava alttarilla. Missä tuli syttyä, siellä ovat myös sammutusjoukot, pilkataan, nauretaan nuorelle uskovaistalle. Jos Jumalan tuli palaa meissä, ei maailman henki voi tarttua meihin. Tuli sammuu, ellei sitä hoideta.

Toveriliittolaisia kokoontui lähes 150 laulamaan tunnuslaulua, Oi Jeesuksen ja Yhtehenkö tulla saamme. Varmaan kiitos Jumalalle nousi jokaisen kuulijan sydäimestä katsellessa sitä nuorten joukkoa. "Sun omanas ja lapsenas mä tahdon aina olla."

Piirisihteeri Sinkkonen puhui opistolaisten vanhempien edustajana sanojen: "Taistele uskon jalo taistelu" johdolla. Seija ja Kaija Suhonen lauloivat: "Oi kiitos sä Luojan armollinen".

Musiikkikerhon laulusta jäi erikoisesti mieleen sanat: "Näyttäköön ja tuntuukoon tää elo vaikka miltä, niin autuus mulla taivaas on, salattu ihmisiltä."

"Ne, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman". Tämä lause oli johtajattaren puheen lähtökohtana. Tahtoisimme näyttää joltain, meillä on vaara näytellä uskovaista, mutta kuinka se on raskasta, kun se on omaa touhua. Tarvitsemme sanaa, rukousta, anteeksiantamista. Tarvitaan Jeesusta, hänen apuansa ja voimaansa, luottamusta siihen, että Hän antaa sillä paikalla, johon meidät on pantu, voiman jokaiselle päivälle.

Väliajan jälkeen piti piirisihteeri Pekka Lehikoinen raamattutunnin aiheesta: "Ilo Herrassa". Iltajuhlassa puhui agronomi Vesterinen ja past. Junkkari.

Väliajan jälkeen vielä kokoontuimme juhlasaliin päättämään toveripäiviä. Johtaja viimeisessä puheessaan muistutti meitä lähtijöitä: "Muista, sinä lähdet täältä vaeltamaan Jeesuksen läpituokevan katseen alla. Ota vaari sanasta, joka muistuttaa Jumalan armosta Jeesuksessa Kristuksessa."

Kaikki hyvät juhlat loppuvat täällä maan päällä kesken, mutta toivon mukaan kaikki saamme olla mukana, sinäkin toveriliittolainen, joka et päässyt mukaan toveripäiville, siinä suuressa iankaikkisessa kestävässä juhlassa veisaamassa kiitosta Karitsalle. Näiden toveripäivien aikana Jeesus siunasi meitä sanansa kautta. Saimme myöskin huomata, että emme taistele yksin. "Vie Sinä Jeesus meidät kaikki perille, ilman Sinua jääme taipaleelle."

Aili Kinnunen.

Aina uusina avautuvat Raamatun kirjat

Siitä on jo vierähtänyt aikaa, kun mekin vuoden 1954—55 kurssilaiset hajaannuimme omille teillemme, saatuaamme useat sydämiimme Herran lahjana uskon siemenen.

Vaikka olikin vaikeaa erota rakkaaksi käyneestä opistosta ja hajaantua suuresta opistoperheestä, on meitä yhdistävässä rukous. Saattaapa hyvinkin olla, että emme täällä elämän taipaleella tapaakaan toisiamme jokainen, mutta suokoon Jumala, että siellä tapaisimme, minne taistellen ja toivoen, välillä väsyenkin, pyrimme.

Jo opistomerkestä lueimme lauseen: ”Meillä on lunastus”. Miksi emme kii-ruhtaisi taivaan kotia kohti, kun Jeesus Kristus on valmistanut meille tien, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän. On hyvin muistissani ne raamattukerhot, joissa saimme pohtia näitä tärkeitä asioita.

Omalle kohdalleni ne olivat avain Kristuksen tuntemiseen. Aina uusina avautuvat raamatun kirjat, lukipa niitä, miten paljon tahansa. Toivon tätä toisillekin.

Toivon, ettei meitä, hyvät opistotoverini, ole maailma vieroittanut Jumalasta vaan, että me kuuluisimme Jumalan perheeseen ja rukoilisimme toistemme puolesta. Onhan meillä rukouksia kuuleva Jumala, joka ojentaa armahtavan kätensä sille, joka tahtoo turvata Häneen.

Näillä ajatuksilla tahdon tervehtiä opettajiani, opistotovereitani ja toveriliittolaisia.

Muistakaamme 1 Kor. 16: 13: ”Valvokaa, pysykää lujina uskossa, olkaa väkevät.”

Taivaan Isän, rakastavan Jumalan haltuun!

Meeri Pulkkinen.

Miksi murehdit?

”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun.” Joh. 14: 1.

Näillä sanoilla Jeesus lohdutti surevia opetuslapsiaan siinä murheessa, joka oli heitä kohtaava Hänen lähdettyään pois heidän keskuudestaan. Näillä samoilla sanoilla Jeesus tahtoo lohduttaa Sinua-kin tänään. ”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun.”

Sinä, joka olet juuri äskettäin sulkenut opistokodin ovet, ehkä Sinulla on murhe siitä, kuinka pysyn uskossa ja kuinka jaksan seurata Jeesusta. Tai murehdit sitä, kuinka löytäisin oman elämäntehtävän jne. Jeesus kieltää Sinua murehtimasta. Hän käskää Sinua uskomaan Jumalaan ja Häneen. Jeesus sanoo myöskin: ”Jos te anotte minulta jotakin minun nimessäni, niin minä sen teen”, Joh. 14: 14. Miksi sitten mureh-

Opistotalven muistoja

Loppuun vierähtäneen talven varrelta on keräytynyt mieleeni monta kaunista muistoa. Ja minusta tuntuu siltä, että muistot ovat sellaisia, etteivät ne heti ensimmäisessä mutkassa unohdu...

Lauluhetket ovat ehkä eniten jääneet mieleeni ja niistäkin ne vapaaehtoiset, poikien aloitteesta tapahtuneet. Joskus talvi-iltoina kiersi poikien keskuudessa sana: "Kokoonnutaan iltapuuron jälkeen laulamaan ja pyydetään Marttia soittamaan". Puuron jälkeen alkoi kokoontua sanan tavoittamia poikia harmonin luo ja kun sinne harvaksen asteli myös Väyrysen Martti, päästiinkin alkuun. Reippaasti kajahtivat Siionin Kanteleen laulut ruokasalin nurkassa poikien laulamana. Kun yksi laulu loppui, ehdotettiin heti perään toinen. Ehkä eniten toivottu oli "Mä etsin kauan päästäkseen myrskyn alta suojahan". Ei siinä keritty kuin pari laulua laulaa, niin alkoi kerääntyä joukkoon laulun vetäminä myöskin tyttöjä. Nyt laulu kajahti entistä voimakkaampana...

Esa Gröhn

Minun kohdallani on tämä talvi ollut nöyryytyksen aikaa. Monin tavoin on koeteltu suuren itsekkyyteni tähden. Olen pyytänyt, että Jumala antaisi minulle nöyrän miehen ja että olisin lähimmäistä rakastavainen.

Seija Turunen.

dit? Saat anoa Hänen nimessään mitä tarvitset. Hän voi sen Sinulle antaa. Jeesus kehoittaa Sinua uskomaan ja anomaan. Sinä murheellinen sydän, usko ja rukoile, tee kuten Jeesus käskee!

Eräässä Kanteleen laulussa sanotaan: "Uskossa saadaan kulkea vielä: Nähdä ei saa, se ei hyödytäkään. Tuntehet haihtuu, muuttuu ja vaihtuu, Siks' sanan uskohon aina mä jään."

Jeesus Kristus tahtoo uskon kautta antaa Sinulle jo täällä ajassa todellisen elämän. Hän tahtoo antaa Sinulle kaikki

Alkuaikoina tuntuivat kaikki puheet pitkästyttäviltä. Mutta opiston lähetessä loppuaan huomasi sen asian, että aamu- ja iltahartaudet olivat aivankuin muuttuneet paljon lyhyemmiksi ja niitä seurasi mielenkiinnolla.

Liisa Pelli.

Ensimmäiseksi tulee mieleen laulu: "Joka aamu on armo uus", joka aamu toisensa jälkeen kajahti meidän pyytäsämme armoa ja siunausta päivän tehtäviin. Ja ne hiljaiset hetket, jotka olemme aamukävelyltä palattuamme viettäneet raamatun äärellä, ovat olleet siunauksen lähteitä arkisen työn keskellä.

Tulee mieleeni itsenäisyyspäivän iltana eräässä huoneessa. Puhelimme elämän vakavista kysymyksistä. Moni tunsilo in oman heikkoutensa ja syntisyytensä Vapahtajan edessä...

Rakkaaksi on tullut myöskin laulu: "Lähemmä oi Jeesus Sinua", jota olemme laulaneet kokoontuessamme ennen nukkumaan menoa johonkin huoneeseen iltahartauteen.

Raili Majoinen.

Helsingin matkalle lähteille

Lähtö tapahtuu tiistaina 24 päivänä kesäkuuta klo 8.50 Kohtavaaran pysäkiltä, perille Helsinkiin tullaan samana iltana klo 22.50. Mukaan otettava huopa ja evästä. Perillä nähtävyyksissä käyntien lisäksi osallistutaan Evanke-liumiyhdistyksen vuosijuhliin. Paluumatkalle lähdetään sunnuntaina, 29 päivän iltana.

syntisi anteeksi. Hän tahtoo parantaa kaikki Sinun haavasi. — Kuitenkin kaikki riippuu siitä, otatko Jeesuksen uskossa vastaan.

Miksi et ottaisi vastaan tällaista Vapahtajaa, häntä, joka antaa kaikki Sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki Sinun sairautesi. Jos et tunne omakoh-taisesti vielä tätä elämän antajaa, anteeksiantavaa ja parantavaa Jeesusta, niin riennä Hänen luokseen! Hän tahtoo Sinut hoitaa ja pelastaa.

Armi Penttinen

Siinä on minun eloni

"Minä kuolen alati, siinä on minun eloni", näin kertoo radioamuhartauden pitäjä erään kansan miehen sanoneen. Istumme opiston ruokasalissa kahvin juotuamme viimeisten äitileiriläisten kanssa hartautta kuuntelemassa ennen heidän lähtönsä. Ulkona on ihana kesäaamu. Luonnon elämä on oikein kukoistuksessaan.

Jään miettimään kuulemiani sanoja. Kuinka sopivatkaan ne noihin äiteihin. Heidän elämänsä on jokapäiväistä kuolemista toisten hyväksi. Itsensä unohtamisessa ja toisten ajattelemisessa on heidän elämänsä sisältö ja rikkaus. Siksi he ovat niin ihastuttavia ja puoleensavetäviä. Siinä heidän vaikutuksensa salaisuus kodin elämässä. "Minä kuolen alati" — välähtää mielessä Johannes Kastaja. Eikö hänen sydämensä täyttänyt väkevä tietoisuus siitä, että "minun täytyy vähetä". Ja hänen elämässään oli voima.

Kaikkihan me haluaisimme elää. Luonnon moninainen rikkaus ja se elämänsyke, jonka tunnemme kesäisen luonnon keskellä, syventää vain kaipuutamme. Jossain Jumalan salaisuudessa on elämän valtasuoni kätkössä, tunnemme. Tai vaan linnut ja kedon kukat kertovat meille Jumalan voimasta ja rakkaudesta. Ihmiselämään täytyy myöskin Hänellä olla ratkaisu.

Johannes Kastaja oli saanut armon katsahtaa todellisen elämän salaisuuteen. Pynä Henki oli hänelle erämaassa kirjoituksista näyttänyt Kristuksen, Vapah-tajan, Herran kärsivan palvelijan. Kun hän sitten Jordanilla kohtasi Jeesuksen, saattoi hän tuntea Hanet Messiaaksi ja oli valmis huudahtamaan: "Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin!" Synti on kuolemaa, oman minan valta on kuolemaa. Tarvitaan Jeesusta, syntienanteeksiantajaa, kuoleman voittajaa. Johannes Kastaja tajusi Elämän sanoessaan: "Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä".

Rupeamme ehkä toivomaan tuon erämaan profeetan tunnuslauseen tulevan meidänkin omaksemme. Mitä se mahtaa oikein käytännössä merkitä? Saanen ottaa tähän muutamia Fredrik Wislöffin sanoja: "Kun saamme rukouksemme vastauksen ja sana alkaa kaydä toteen meidän kohdallamme, vetäydymme usein pois ja peruutamme rukouksemme. Kukapa todella tahtoo tulla pieneksi? Kuka sietää sitä, että hänet syrjäytetään, jopa unohdetaan? Kuka uskaltaa nähdä itsensä sellaisena, kuin hän todella on, nähdä kunnianhimonsa, itsekkyytensä, epäpuhtautensa, rakkauden puutteensa? Nähdä, että hän on läpikotaisin paha; että hyvaakin tehdessä vaikuttimet ovat 'oman minän' turmelemia. Mutta vasta sitten, kun näemme tämän, tulee Jeesus suureksi."

Minä ei kuole helpolla, siitä riittää todellakin kipua jatkuvasti. Yllättäen nostaa tekemään tuhojaan, ja saamme nähdä, että toteutuu Jeesuksen sana: "Joka löytää elämänsä, kadottaa sen."

Niin, elämä ja yltäkylläisyys on meillä Jeesuksessa olemassa. Mutta kuinka vähän siitä vasta ymmärrämmekään. Käsitän, kuinka vaikea on Sinun, joka vielä olet nuori ja voimakas, tajuta, että elämä koetaan vasta kuolemisen kautta. Koko talven olemme katselleet ruokasalimme seinälle tekstattua lausetta: "Elämä on minulle Kristus." Ehkä siitä jäi Sinulle, opistolainen, ajattelemista ratkais-tessasi suurinta kysymystäsi. Sinä käsität sen vain kirjoituksista, minä käsitän sen vain kirjoituksista. Sentähden lukekaamme! Elämä on löydettävissä.

Toivotan Sinulle hyvää kesää! Saakoon kesän täyteläinen elämän rikkaus puhua meille totuudesta, että elämää edeltää kuolema. Kylmän talven jälkeen on kesä aina ihme. Kesän aurinkoa ihmeitätekevempi vielä on Jumalan armo, koska se voi "sydänjäät sulattaa", niinkuin olemme laulaneet. "Sinun armosi on enemmän kuin elämä".

Kesäterveisin

Helvi Valkonen

TOVERILIITON RAAMATUNLUKU

HEINÄKUU

1	Ps. 31	2 Kor. 1: 1—7	18	Ps. 79	Gal. 4: 8—11
2	32	8—14	19	80	12—20
3	33	15—24	20	81	21—31
4	34	2: 1—11	21	82	5: 1—6
5	35	14—17	22	83	7—12
6	36	3: 1—11	23	84	13—18
7	37	12—18	24	85	19—26
8	38	4: 1—6	25	86	6: 1—5
9	39	7—12	26	87	6—10
10	40	13—18	27	88	11—18
11	41	5: 1—10	28	89	Ef. 1: 1—10
12	42	11—15	29	90	11—14
13	43	16—21	30	91	15—23
14	44	6: 1—10	31	92	2: 1—10
15	45	11—18			
16	46	7: 1—5			
17	47	6—12	1	Ps. 93	Ef. 2: 11—22
18	48	13—16	2	94	3: 1—13
19	49	8: 1—6	3	95	14—21
20	50	7—15	4	96	4: 1—10
21	51	16—24	5	97	11—16
22	52	9: 1—7	6	98	17—24
23	53	8—15	7	99	25—32
24	54	10: 1—6	8	100	5: 1—5
25	55	7—11	9	101	6—14
26	56	12—18	10	102	15—21
27	57	11: 1—6	11	103	22—33
28	58	7—15	12	104	6: 1—9
29	59	16—21	13	105	10—17
30	60	22—33	14	106	18—24
31	61	12: 1—6	15	107	Fil. 1: 1—11
			16	108	12—18
			17	109	19—26
			18	110	27—30
			19	111	2: 1—4
			20	112	5—11
			21	113	12—18
			22	114	19—24
			23	115	25—30
			24	116	3: 1—11
			25	117	12—16
			26	118	17—21
			27	119: 1—44	4: 1—7
			28	45—90	8—9
			29	91—135	10—18
			30	136—176	19—23

SYYSKUU

ELOKUU

1	Ps. 62	2 Kor. 12: 7—10			
2	63	11—18			
3	64	19—21			
4	65	13: 1—4			
5	66	5—10			
6	67	11—13			
7	68	Gal. 1: 1—5			
8	69	6—12			
9	70	13—24			
10	71	2: 1—10			
11	72	11—14			
12	73	15—21			
13	74	3: 1—6			
14	75	7—14			
15	76	15—18			
16	77	19—29			
17	78	4: 1—7			

Lähetä valkeutesi ja totuutesi.
Ne minua johdattakoot.

Ps. 43: 3.